

הַלְבָזָת רָאשׁ הַשָּׁנָה סִימָן תְּקֵפָה תְּקֵפָה

ביאורים ותוספים

טעם אחר כתוב הריטב"א (מגילות שם), שחו"ל גורו גוירה זו רק בנסיבות התלויות בתאריך מסוים, שבזמן שקידשו את החודש על פי הוראה לא כולם ידעו את התאריך במודיעין, והעושה אוטון לאDOI שקיים מצווה, אבל ברית מילה שאינה תלולה בתאריך ולכך המיקימהDOI וואי קיים מצחה, לא גורו גוירה זו. והוסיף (שם), שאף על פי שבזמן זהה שתיקון הלל שמקודש את החודש על פי חישובן בולם יודעים את התאריך במודיעין, מ"מ השאיר הילל את המנהג שנהגו אבותינו שלא לתקוע בשבת. וראה בלבוש (ס"ה) שכטב טעם טסף מדרע לא גורו גוירה מילה.

וחיטט שלא ביטלו את קריית התורה בשבת מחשש שיילך אצל חכם עם ספר תורה למדו אך לקרוא ויעברנו ארבע אמות ברשות הרבים, וכשה שגורו בתקיעת שופר וקריאת המגילה, בתב התוס' יומם טוב (מגילות פ"א מ"ב) לפי שהקרוא בתורה צריך לזרור אהודה תחילת פעמיים ושלש ביטו בין עצמו (כמובא בש"ע לעיל כי קלט ס"א), ואם בן בקי הוא לקרוא עוד לפני השבת.

טעם אחר כתוב בשוו"ת מהרלב"ה (ס"י לב), שעוזיאל וקריאת התורה נעשית ביביר לא גורו בה. ובין זה כתוב בהגחות פועלת שיר למשעה רב (ס"י קעה) בשם הנגר"א לגבי קריית מילות קhalbת ושיר השירים בשבותות של חול המועד, שלא גורו שלא לקורותן מחשש שיילך חכם למדום אך לקרוא ויעביר ארבע אמות ברשות הרבים, שהגניה נאמרה רק בחזיבים המוטלים על כל ייחיד וחידך, אבל קריית מילות אלו היא חיוב המוטל על הרבים, וכחיבוק קרייה בתורה.

[פהיל דה תקיעה]

בקני ברי היל' ב"ר זעירוק לתקפ'קה לא פק'נים לא פק'ני⁽¹⁸⁾. ובסברת הט"ז התקשה היד אפרים, שכן לפי המשעה השניה בש"ע לעיל (ס"י תקפו ס"ג) הסוברות שני ששמעו תקיעת שולחן יצא ידי חובה [אם יש בחלוקת הביש שיעור וקיעעה].DOI וואי שני מושמע תעמידה שכלה בשורה והתבונן לצאת ידי חובה בחלוקת הראשון של התקיעת ולא בחלוקת השמי, יצא ידי חובה, ואם כן ממה אפשר לנו שחייבו התבונן לצאת ירי חובה בחלוקת השני של התקיעת עברו סדר' אחר.

וביאר היד אפרים, שגם לדברי הט"ז אין חיסרון בכך שחייבו התבונן לצאת ידי חובה בחלוקת השני של התקיעת, אלא שדבריו הט"ז הם באופן שהותקע עצבנו כיוון להוציא את מה שצעריך התקיעת של תשרית בחלוקת הראשון של התקיעת, ואת מי שצעריך התקיעת של תשית בחלוקת השני של התקיעת, וגמצא שלחלק המיעוד עברו תשרית לא היה סוף, ולוחיק השם המיעוד עברו תשית לא היה חתלה, ולפיכך שניתם לא ייאזו ידי חובה. [ראה בדרכיו שבtabן כן לפני השיטה השנייה בש"ע לעיל (ס"י תקף ס"ז)].DOI ולפי דבריו אם התקע התבונן לצאת ידי חובה את התקיעת, ואחד התבונן לצאת בחלוקת השני בעבור תשוריית ואחר התבונן לצאת בחלוקת השני בעבור תשית, יצאו ידי חובה לדרעה השנייה בש"ע לעיל (ס"י תקף ס"ג) אף לפני דברי הט"ז, וכן בתב התמלה אפרים (ס"ח).

[משנ"ב ס"ק ז]

ו

רַהֲוָא בְּלִי נְשִׂמְלָא בְּתָא לְאַסְגָּרְיוֹן⁽¹⁹⁾.

(19) אבל ללב, כתוב לעיל (ס"י שח ס"ק כה) ולucken (ס"י תרנה ס"ה) שאף לא צורך גוף או מקומו אסור לטלטלו בשבת, שכן הוא גודן בכלל כל אלא בעצם עצמו, אבל שופר הוא כלל, וגם אפשר לשאוב בו נחלים.

ומבוואר בדבריו, שגם השופר לא היה ראוי לשימוש של הדיוט המשך בעמוד הבא

[משנ"ב ס"ק ז]
אין תוקען ב"שופר" וכו', ונתקען ארבע אמות⁽²⁰⁾ בפרק' (הרביבס⁽²¹⁾).

15) וגם עבר ותקע בראש השנה שלול בשבת, רנו הדוחרים אם קיימים מוצות תקיעת שופר, או שיכין שאסרו חילול לתקוע ביום השבת לא קיים את המוצאות, תפקא מינא אם בפרק' שבת ביום העשוי לדענת הטובים שאין מרביכם שהחצינו ביום השני כשייחים הראשון חילול ותקען בו [ראה ש"ע לעיל (ס"י תר ס"ג)]. הרעק' א כתוב (רו"ח מעכה ד"ה והנה המגנ"א) שאף על פי שהתקע בשבת עבר על שבתו, מ"מ קיימים מוצות תקיעת שופר, וכתוב בשוו"ת אבוי נור (ויזד סי' קנוואות יא). מאידך, בקונטרס קבא דקשייתא (קושיא עט) כתוב שלא יצא ידי חובה, ומזהות אייא לש"ע לעיל (ס"י תר הסתפק בדבר). וראה עוד בענין זה: בהagation חכמתו שלמה, שווי' הר עבי (חיב סי' פ"ה), ובשוו"ת מנוחת יצחק (חיב סי' ב) [וראה סמ"ע (ס"י רה ס"ג)].

שסביר שמא יטעה ווועזיא. טעם ווועף כתוב התוספות החדשין (סוכה פ"ד מ"ב), שאיסור הצעה מרשות לרשות מפורש בבחובות (שבות ט' בט) "שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו", ולפיכך לא יטעה אדם לומר שמותר להוציא, מה שאין כן האיסור להעביר אربع אמות שאינו מפורש בבחובות, אלא נלמוד מחולבה למשה מסיני, יש להוציא שטעה ווועזיא, וכן כתוב הכלפות ותרומות (סוכה מג, א).

וטעם הרדר שללא לתקוע בכל ראש השנה, אף כשהוא לא חל בשבת, משום הגוירה של שמא יטעה כל שיר, וכשם שגורו בכל יומם טוב שלא לבן בכל שיר לעיל (ס"י שלט ס"ג), כתוב הט"ז (ס"ק ח) שהשופר אינו מועד לשיר אלא לתקיעות של מוצה, ועל כן לא נהגת בו הגוירה של לא גוזר לעקו בכל שיר. באופן אחר כתוב הט"ז, שחוליל לא גוזר לעקו במנעד מוצה שצורתה התורה, ואם יגוזר שלא לתקוע ביום טוב תיעקר מוצות שופר למוגרי זוראה מה שרירטו על קושיה זו הב"ח ודמגנ"א ס"ק דז) וולדעת הטובים שבומנינו אין רשות הרבים דאוריתא (שעלודעתם רשות הרבים היא רק אם שישים הרבה בני אדם בה בכל יומם), הקשה בבייה"ל לעיל (ס"י שג סייח ד"ה והשתא) למה אין תוקעים בשבת, ולהלא אף אם יעבירו ארבע אמות בראשות הרבים אין בכך איסור דאוריתא.

וגוריה זו שגורו שמא יעביר ארבע אמות בראשות הרבים גורו גם בקריאת המגילה בshall ט' באוד בשבת שאין קוראים בו את המגילה, אלא מקיימים לקורותה בערב שבת, וכפי שסבירו בש"ע לעיל (ס"י תרפה ס"ג) ובמשנ"ב שם (ס"ק ט).

וטעם שבבריות מילה לא גורו גוירה ווילא למול שבת מחשש שיגניבור את התקיעוק או את הסכין ברשות הרבים, כתבו תוכ' (מגילות ה, ב ד"ה ויעברנו) משום שהיא מצחה חמורה שנברתו עליה שלוש עשרה בריות, ועד בתבו שבמילה לא שייך חשש זה,DOI לפי שאין אדם מל אלא אם בן בקי, והרין (ראש השנה ח, א ברפי הרין) כתוב, שرك בשופר וכדר' שכטם חיבים וטרודים במוצה חשו שלא יוכירו זה להה שלא לטלטל את השופר בראשות הרבים, מה שאין כן בברית מילה.

הלכות ראש השנה סיון תקופת חנוכה

ביאורים ומוספים הנושר

3) ומימן לכתהלה, כתוב בשל ס"י חקפה שם שטוב יותר שיברכו החסומים עצמםם. אך מנהג העלים לדקל להוציאם, וכן למחות בידם כי אין הוא עיר מודיא. ויפוי זה כתוב הגראי' קרלין (חוט שני ראש השנה עמ' סא) שהתקוע בחולדים בבית חולים ועובד מחדר לחדר לתקוע להם, לכתחילה עזיף שיברכו השומעים בעצם, ואט קשה להרים מורה לתוקע להם. אלט' בשוחקן לנשים, כתוב הרמא' להן (ס"ז) שגם כבר יצא אין יכול לבקר להן, אלא אין יברכו לעובנן.

[משניב ס"ק טו]

בקעתן וככ' שפי שערות^ט וככ' להוציא אחריהם^{טט}.

4) אכן, מעד מוצות חינוך כתוב לעיל (ס"י תקופת ס"ק טו) לגבי קטעים שהגיאש לחינוך שמצווה להביעם ולהחויקם עצמן, אך יהודות שישמשו את התקינות ולא יבלבלו את הציבור. אך קטעים שלא הגיעו לחינוך, כתוב שם שלא ביאום, ומוטב שייהוו אצל אמותיהם בבית הכתת של הנשים, משומש שנשים אין מקומות מוחייבות מן הדין בתיקעת שופר.

ויל' חינוך זהה, כתוב לעיל (ס"י שם ס"ק ג) שתלווי הדבר בחוריפותו ודיישתו של הקطن. ובב' מוצה שומה מרעואה, ודעת הגרא' יש אלישיב (אשטי האיש חגי פטיז אוטה ט) שלענין שמעית שופר וגיל חינוך הוא מומן שהקתן מסוגל לשבת בשקט בזום התקינות ומבן שעישיה מצחה בשמיות קול שופר. וזה מה שבתנו בענין זה שם, ובסי' רסט ס"ק א, ובסי' תקופת ס"ק טו.

עד הביא שם ברעת הדווייש אלישיב, שקטן שהגיע לחינוך ואני יכול לבוא בבית הנכסות, ראוי להיביא לביתו ועל תוקע שיתקע עבורה, והקטן יברך בעצמו.

5) וביאר בשעה'ץ (ס"ק ב), שוחקה דרבא' אינה מועילה לענין דארורייתא, ובנעם הדבר כתוב במשניב לעיל (ס"י נה ס"ק לא), שאף שרובאנשי שהגיאו לבב' שטם הביאו כבר שחורי שופר ולכך בדורבן סומכים על רוב זה, אך בין שהמיטות שאינם מביאים שערות הם מיעוט המוציא, لكن החמירו לענין דארורייתא. עד כתוב שם (ס"ק מ) שאין סומכים על חזקה דרבא' לומרו אלא רק כספק ולכן בדארורייתא אולין לחומרה ובדורבן לקולו. [זראה בביהיל לעיל (ס"י לט ט' סי' דה או קטן) שהביא מחלוקת הנזע ביהודה והרעקיא' בוזה].

ולענין היום השני של ראש השנה, החפק הארצוף פרנקן (מקראי קודש מים נוראים סי' כד) האם סומכים על חזקה דרבא' הכל דין דרבנן, או שבראש השנה הראשון כוונא אריכתא לענין כל החומרות של היום הראשון. והביא תdot המשניב לקנון (ס"י תקופת ס"ק א) שום ביום טוב שני תקיעת שופר קורמת לתפלה בצבורו, ולכן הדר בעיר שאין להם לא שופר ולא מי שיתפלל להם, עדיף שילך למקטם שיש בו שופר מאשר למקטם שיש בו מיט שיטפלל להם, ואט כן אפשר שזראה הירין לענין חזקה דרבא' יט טוב שני דיניו ביום הראשון, עין שם. [זראה עד בשעה'ץ לעיל (ס"י תקופת ס"ק ט) שבתב שלגבי כמה דברים אומרים שני הינמים טוביים של ראש השנה נוחבים כיום אחר].

6) ואף להגיא אחר בן יג' שנה שאין יdot האם הביא שרוי שעוזת, דעת המנה אפרים (ס"ז) שאית יבול. וכן דעת הגראי' אויריך (ששי' פניא א טז' והע' לח) שבן יג' שנה אין רשאי להוציא בקידוש את חברו בן גיל, בין שיש לחוש שהוא הוא עצמו לא הביא שתי שעוזת ואינו חייב אלא מדורבן, ואילו חברו הפא המשך בעמוד הבא

(לשאוב בו נחלים וברין) הנה אסור לטלטלו לצורך גופו ומוקומו, וכן כתוב לעיל (ס"י שח ס"ק לד) בשם המור וצעעה שכלי שלאלתבו לאיסור שאין בו שימוש היתר הרי הוא בשאר מוקעה מלחמת נוגף ואסור לטלטל כל. ובנדון זה נחלקו הראשונים ואחריהם, ראה ארחות שבת חיב פישט סי' ז.

[וראה במשניב לעיל (ס"י לא ס"ק ב) שאף לדעת הטוברים שתפקידן הן מוקעה, מותר לטלטלן לצורך גוף או מוקם, ומובהר שען מודים כבלי אף על פי שאין להן שימוש מלבד המזווה, ואט כן צריך ביאור מdag'ול לב איטן גראן בכל, עד מובהר בדבריו, שאף על פי שאין

לטיפולן תשמש של יותר מוחר לטלטלן לצורך גוף ומוקמו.]
ובמנינו שאין משתמשים בטופר לשאוב חולים ומו', והטופר עמור לחיקעה בלבד, דעת הגראי' אויריך (ששי' פכ' ה' בע' פט) שאסור לטלטלו לצורך גופו ומוקמו, והטופר, שהחנן שהוא אף מדו' כמוקעה מלחמת היסרין כי, שכן מקפדים לשומר עליו הדעת ולחר או מקום, וכן רעת הגראי' אלישיב (שלמי יהודה פ"א ס"ק מ) הראה פמג' (ס"י שח ס"ק ב) שכחוב אם מפheid עליו ועל הדעת הגראי' אויריך (ששי' שם) שפשוט שאין הוא מדו' כמוקעה דעת הגראי' אויריך (ששי' שם) שפשוט שאין הוא מדו' כמוקעה מהמת חיסרון בס' הוואיל וריגלים להקען ולהתלמד בו.

[משניב ס"ק טו]

שראה לשאוב מים וכי היא גזעא^{טטט}.

20) אולם לעיל (ס"י בא ס"ק ד) כתוב, שאסור להשתבש בטופר משומם ביוי מעה [ויהנן שבאן בון שעידיין לא השMOVED בשופר לשם מג�, אין נהוג איסור זה, עין שם בביב'ל (ס"א דה' אבל)].

סיון תקופת

מי הם קראויים לתקיעת שופר

[משניב ס"ק א]

שאיין קחיב בברקו' וכו', בול' להוציא ואפלו לברקו' בשייל חברונו^{טטט}.

וובל' תקיע אונן [זהירות שזכה לכבור מתו בזום טוב ראשון על ידי נקרים, ראה שוע' לעיל (ס"י עא ס"ב)], כתוב בשוו' טוב טעם ורשות (מהזרא תליתא חיב סי' רו) שיש להסתפק האם הוא יכול לתקוע להוציא אחרים ידי חובתם בין שהוא בעת אינן מחויב בדבר, ונשאר בצע'ם. והבא את דעת הפט' ג' (פתחה הבלתי חיב סי' בט) שכאשין בעל תוקע אוד' יתקע האונן וויציא את הריבים ידי חובתם. נאך, הפט' ג' (ס"י קצ' א' סי' ס"ק ג) כתוב שאון אינו יכול להוציא אחרים ידי חובתו, וע''].

ואוון ששמע הקיוט בעת אוננותו על מנת לאצת ידי חובה ואחר כך קברו את המת, כתוב בשוו' דברי מלכיאל (חיא סי' בב כת' בכ' בח) שצעריך לחזור ולשונע תקיעות בiley ברכה. [ואם אין אפשרותו לכבור את המת שע' לאחר התפילה, כתוב במשניב לעיל (ס"י עא ס"ק יא) שאין לו דין אונן].

וחוללה שההורפאים אסרו עלוי לתקיע, כתוב בשוו' מונחת יצחק (ח' סי' יט' קט' שלא יתקע, ואט תקע אינו מקרים מצח', שנחשבת ממצוה הבאה בעבירה, והבא משויות מהרים שיק) (או'יח סי' רט) שהושoxic, שאין כאן אלא עבירה ולא נחשב מצווה הבאה בעבירה. 2) ואף בברכת 'שהחיינו' יכול להוציא את חייהם, מבובהר בשיע' לעיל (ס"י תקופת סי' ב). ובטעם הדבר, ראה מה שבתנו במשניב שם (ס"ק ה).

הלבות ראש השנה סי' מ' תקפה תקפת

ביאורים ומוספים המשך

בטוטומוס ואנדורוגינוס, כתוב חשו"ע שיתעתטו בלי ברכה, אלא שהרמ"א (שם) נתקל וכותב שלפי מה שנ הט הנשים לברך על מזות עשה שהזמין גראם, גם טוטומוס ואנדורוגינוס יברכו, וכן פסק המשניב לכאן (ס"י תרמו ס"ק ג') לעניין ברכת לישב בסוכה, שאם רוחים האנדורוגינוס והטוטומוס לברך הרשות בידם, שניים גורעים ממשא, וציע מסתימת דברי המשניב כאן.

[משניב ס"ק ג]
ומוציא צד קורת שבוי¹²).

12) ובספר מקראי קודש (ימים טראים ס"י ט' אורת ד') הוכיח שאין החיסרון בתקיעה, אלא החיסרון הוא בשמיעה, והיוינו שעד חרות מהוויב לשמעו בול של בר חיוואה שלא היה בו העורבה כלל פסול, ובשואה בענומו ובקע לא ימלט שלא היה בו עורבה כלל של אינו בן חורין, ונמצא שאין כאן שימושה של בול בשעה וכן כתוב החוריא (אורח ס"י בט ס"ק ד').

[משניב ס"ק ח]

יכולות לתתקע¹³) וכו', יש חלול יוסטוב בפרק יעוזו). 13) ומספר התקויות שאשה ערוכה לשמעו, רעת הגו"ש אלישיב אשרי האשץ חא' בטיז אותן בח) שאן ערוכה לשמעו את כל המאה קולות אלא כי לה בשלשים קולות שקדום מוסף או בשלשים קולות של מוסף או של אחריו מוסף. ודעת הגביה קניבסקי (תורת המועדים ס"ק ה) שהוא לפ"י מה שהאהשה קיבלה על עצמה, שאם קיבלה על עצמה רק תקיעות דורייתא אין ערוכה לשמעו אלא שלשים קולות, ואם קיבלה גם תקיעות דרבנן ערוכה לשמעו שישים קולות, ואם קיבלה גם תקיעות של המנגד ערוכה לשמעו מאה קולות.

ולענין האםasha יכולה להוציאו ידי חובה קטן שהגע לחגון, ראה מה שכתבנו לעיל (ס"י תקפו ס"ק ט').

14) אכן, להוציא את המופר ביום טוב דרך הרבנים לצורך נשים, הביא השערת השובה (ד"ה ע"פ) את דבריו התשויות שאוגת אריה (ס"י ק') שאמר, בין שהוצאה היא מלאה דאריותה ולנסים הותורה ורק מלאכה דרבנן. ובכך המטה (על המטה אפרים, ס"ק ט) האריך לישיב את מנהג הולמים שנדרגים לחתר, וכן בתבו השיעיר הרב (ס"ב) וחדעת תורה (ס"ג) להתרו להוציאו שופר לרשות הרבנים לצורך נשים. וכן בשurity אגדות משה (אורח ח"ג ס"י צר) האריך נשים המקיימות מצות עשה שהזמין גראם אינו רק נחת רוח אלא יש בו קיום מצוה, ולכן להוציאו שופר לרשות הרבנים כדי לתקוע לנשים.

שתי שערות וחיב מודאויריתא [ומשכע שוקע טעינו בן י"ג יבול להוציאו כן אחר בן נילן]. והגוציפ פראנק (מקראי חדש ימים גוראים ס"י כה) הביא שדעת הדורי אבן (ראש השנה כט, א ד"ה חשי"ו) שהקטן יכול לתקוע ולהוציאו קטן אחר ידי חובה, כשהגרול עומד על גביו ומולבו לובין להוציאו ידי חובה. וראה מה שכתב הביה"ל לכאן (ס"י תרפט ס"א ד"ה ונשים).

[משניב ס"ק ג]

לכן לאינו שומע) וכו', יצנע לשמע בול שופר¹⁴). 7) ובשבבדו אוניו משמעו שembrחים אלו אבל בעות מROL העמים, כתוב בשורת אבני נור (חו"מ ס"י ק') שדינו בחרש, ששמיית בול חיתוך דברים אינם כלום.

וتركע שיטות אוניו בדבר שמנועו מננו לשמע את בול השופר ראה מה שכתב בשורת אבני נור (או"ח ס"י תלל) ובאבי עוזי (פ"ב מהל שופר ד"א) וכן בחוט שני (ראש השנה עט' סא).

8) ואף לדעת הרמב"ם (פ"א מהל, שופר ד"א) והרא"ש (ראש השנה פ"ד סוף ס"י י) שעיקיר המוצה היא שמיית בול שופר והתקעה היא רק הקשר מצהה, מ"מ תקיעת חרש שוטה וקטן אינה מועילה. ובטעם הזכר ביאור השפה אמרות (ראש השנה בט, א ד"ה במשנה) והחו"זא (או"ח ס"י בט ס"ק ד) וכן בשורת אורות משה (אורח ח"ב ס"י עב), שצורך לשמעו בול התקעה של מצה, ורק כשהתקוע הוא בר חיוואה היא התקעה מצה.

[משניב ס"ק ד]

והיא חוקע¹⁵ וכו', פמ' חוקצורה, חי' ב' בשפער¹⁶). 9) והמברך רוא לתחילת השיה בין היועצים בתקעה זו [אף שם בלוא וה כשר] כמבואר בשעה"ז לעיל (ס"י תקפה ס"ק כד). 10) והרש השמע על ידי מכשור שמיעהALKUTRISH שמגביר את עצמות הקול, כתוב הגרשי אושערך (שווית מהות שלמה קמא ס"י ט אות א) וכן מבואר בתשובה הגרצי'יפ פראנק שבשוית מחות יצחק (חי' ס"י קי"ג) שאן זה נחשב בול שופר ואין יווץ בו ד"ה בחבה, ולכון שיר לשלק את מכשור השמיעה מאחנון בשעת התקיעות. ואם לאחר שמשלק את מכשור השמיעה אייר שמע כלל, אסור לו לברך, וכן איטו יכול לשמש בבעל תוקע. וראה מה שכתבנו לעיל (ס"י תקפו ס"ק ו).

[משניב ס"ק ו]

מכל קיים לא יברכו). 11) וכן כתוב לעיל (ס"י ט' ס"ק א). ובמשניב (כאן) ציין שכ' מבואר בשוע' לעיל (ס"י ז' ס"ב). וכן אם לעניין חיב להתעתף ביצירת

הַלְבָזֶת רָאשׁ הַשָּׁנָה סִימֵן תְּקִפָּת

ביאורים ומוספיים

בשליחות לתקיעת שופר שפק השער (כאמ' לאיסור לא הביא הרמי'א שיש מחרות, האילו בשליחות ל＇מורי מדרש הבא הרמי'א שיש מקרים אין צרך תורה שליחות), וראה באמרי בינה (שם) שצין לדברי אביו בספר דברי חיות (דעת ראש השנה סי' ה), שטריך את קושית השער המליך.

[משנה"ב ס"ק יא]

ק' ג' זה לה מקורה ספקה פצעביה⁽²³⁾. (23) והאמור מינה (ארח דיני יומם טוב סי' כ אות ב) כתוב לבאר העם שכן יוצאו ידי חובה בירושלם, בין שאילו היה תוקע בלי מני שליחות, היה השומע יתא ידי חובה, לכן אף שכאן עשה שליחות עבר על ביל יחל, אך משום מעשה הבאה בעבריה לא נפסק כיון שאפשר לbetaה כל העבירה. [הרבנן המשניבים ציריכם ביאורו, שהלא אין המוצה באח על ידי עבירה, אלא שבominator המעשה עשו גם עבירה, וזה איתן נקרא מעשה הבאה בעבירה] (הערה הגראיינ' קופשיץ).

[משנה"ב ס"ק טו]

להתלפֶּד וְכַרְמֵל⁽²⁴⁾). ואם מתקפן בז' גם לעצאת ידי מזעה⁽²⁵⁾. (24) הדינו שquietת השועה מכאן ואמר מצוות צדירות כמנה, וכן פק להדריא לשלל (ס"י ס' סי' א), כshawor ושותע בכוונה לעצאת ידי חובה, כתוב המשניב שם (ס"י ס' סי' י) וכן לעיל (ס"י תבט ס' ק"ז) בשם המק אברחים (ס"י תבט ס' ק"ח) שאף שלא יצא ידי חובה בתקיעת הראשונית שלא בזון בזון למזהה, מים בשחוור ושותע לא יברך, לנין בירה יש לחוש לעצאת רשות ואמנח שמנחות אין צדירת כמנה.

(25) וכן זה הוכיח בשווית שבט הלווי (ח"י אורח סי' י' שעאות), לנין מי שספר ספרת העומר עם בנו האם יכול רק לפסור בברכה, שראים מתקיעת שופר שאם מהבוקן גם לעצאת, יצא ידי חובה. ואם בזונתו רק לחינוך בע, דיטו במובואר לעיל (ס"י תבט ס' ק"ז) שלא יצא. אם עשה טהרה, חבב (שם) שנראה שלא יברך, רק יספור ביל ברכה. וראה עד לעיל (ס"י ס' סי' ט) שהembrך עם קענים לא יצא אפילו למאן ואמר מצוות אין צדרכות בזונה, שהוא מכובן בפיזור לא לעצאת.

[משנה"ב ס"ק טז]

ולא גנפנון השומע לעצאתה⁽²⁶⁾. (26) ולענין קריית המגילה, כתוב להלן (ס"י תרצ' ס' ק"ח) שאין ציריכים לכובן כל זמן הקראיה, אלא די שבתחלת הקראיה יובון הקורא להחציא והשומע יובון לעצאתה.

[משנה"ב ס' ק"ו]

וחוללה ולילוך⁽²⁷⁾. (27) והמנגаг למשעה, דעת הגריש אלישיב (אשר האיש ח"ג פטיו אותן בת שנותיגים לתקוע להם שלשים קולות בלבד). והחיקע בהרבה מחלוקת בינת הוליות ואין כוור עונדו לו להשליט שלשים קולות בכל מחלוקת, דעת הנրוי'ש אלישיב (שם) שעדיף שיתקע רק עשרה קולות בכל מחלוקת מאשר לסתור לתקוע שלשים קולות עד שבוחור לא יעמוד לו, ותשאר מחלוקת שבחן לא יתקע כלל (אך לא מכר שם האם מרביכים על כך או לאו). וכן דעת הגראיינ' קרליין (חוט שני ראש השנה פ"ד סי' א) ולודעתו אפשר אף לברך על כך, וראה מה שכתבנו לעיל (ס"י תבט ס' ק"ז).

[משנה"ב ס' ק"ז]

לא פ'נו א' לא בעוכרה⁽²⁸⁾, אבל בעומר — חזקה פון⁽²⁹⁾. (28) וכן מבואר לנו (ס"י תרצ' ס' ק"ט). (29) וראה בשווית שבט הלווי (ח"י סי' ק"ט) שין במי שעשה פודין החק בבהלה וחושב שלא כזון למזהה.

[משנה"ב ס"ק י]

ד מהו עזוני בברך שאינה מחייבת⁽³⁰⁾.

(15) ולענין ברכת 'שהחינו', כתוב רבינו מנוח (פ"ז מהל' ללב הייס) שאף נשים שנטלות לולב נהוגות שלא לברך על גלגולת, מים שהחינו יש להן לברך. אכן, לעומת כתוב הגרשוי אינן מברכותו, ואף על גב שברכת 'שהחינו' עצמה מדרישה ונוהגת בכלל וכן על כל מני הודאות, מיםDOI וואי שהיא שדיבת לשtot מצוות שהזמנן גורם.

[משנה"ב ס"ק יא]

אם בברך יצאו⁽³¹⁾ וכו', אחר תקיעות ביתה-הנסתה⁽³²⁾, וזה יברכו לעצמם⁽³³⁾.

(16) ומוכואה שאיש שיצא ידי חובהו יכול להחטא אשות, ומוכאן הובית הגרשי' אוידריך (שב██ פנ"א העי' כן) שאשה וסולה להחטא אשות, ואיש שיצא ידי חובה במצוות עשה, אך יהוה עליה דין ערבות בה, שאמ' לא כן הדר אין היא שמנעת קול שופר של מצחה. ושבייאו, שאם יהוה עליה דין ערבות מדריע אין הוא שופר עמר' אויר' ובברכות (הגרג' קופשיץ).

המצווה היא השמיעת גודין ערבות שירך ורק בברכות הגרג' קופשיץ).

ובעיקר הרבר האם שירך ערבות באשה שחוכל להחטיא חברתו, ראה

בשעה צ' לעיל (ס"י רעא ס' ק"ט) ובמה שכתבנו שם.

(17) אכן, לתקוע לקטנה לאחר שהג�� יצא ידי חובה, דעת הגרשי'

בלדי'א (חנוך לנער פכ'ב העי' ג) שיש להחמיר לא לתקוע עבורה, שהרי דעת כמה פוסקים שאף לצורך ונשים אין לתקוע לאחר שכבר יצא ידי חובה, ולכך בקטנה אין להקל. מאירך, דעת הנרוי' קנייבסקי תנורת המרוודים ס' ק' ו שאפשר לתקוע לקטנה אף לאחר שכבר יצא ידי חובה.

(18) ואשה שבאה לבית הבנתה בחזרת הש"ץ של חפילת מוסך ומתחפלת עם הש"ץ ושומעת קל שופר, כתוב הגרג' קרליין (חוט שני ראה השנה עם טא) שיכולה לברך באמצעות תפילה עבורה על שמיעת קל שופר אך לא תברך ררכת 'שהחינו'. וראה מה שכתבנו לעיל (ס"י תקצ'א ס' ק"ח העי' ג).

[משנה"ב ס"ק יב]

המחרך הנקה⁽³⁴⁾ וכו', דמצוזה לאו לנקטה נטנו⁽³⁵⁾ וכו', ק' שאסר קיקיעטו'ו⁽³⁶⁾.

(19) ורק הומויר עצמו מן השופר, והונבראר בשוע' לעיל (ס"י תקפו סי' ה).

(20) וכן שנשבע שלא לדבר עם פלוני, האם יכול להזמין המקרה שלג' כתוב בשווית שבט הלווי (ח"ה סי' טו א' ד) שמתור לו להזמין דמקרה שלג', בשם שהמודר האהה משמעון יכול שמעון לתקוע עבורה, מושם שמצוות לאו ליהנות נינגרה.

(21) אמנם, לעיל (ס"י תקפו סי' ק"ב) היבא מחלוקתumi שמי שאסר תקיעת שופר עלייה, האם כיון שאין בתקיעת ממש איסרו הוא רק מדרבן, או כיון שהזמין את שם החפץ הוא מדאורייתא, שוכנותו היה לא אסור את הרבר.

[משנה"ב ס' ק"ד]

יש לו קעאה במאי דעכיד ש'ליחותה⁽³⁷⁾.

(22) ובמדר שליחות האסורה במורדר הנאה, הביאו השער המליך (פ"א מהל' שופר האג דיה ולענין) והאמור בינה (אויח' דיני יומם טוב סי' ב אות א) את שיטת הוראי'ש (נודרים פ"ד סי' ד) שאמר רק באומן שציריך דעת שליחות, כמו שליחות לקרבן ולחפרשת תרומות, אבל להחזר אבידה וללמוד מדרש שאין ערך שליחות לה, יהוה מותר למדרון מקרא ומודרש, אפילו כשהנדיר אמר לו שיולמונו, וכדעתה זו פסק הגרמי' (ויריך סי' ר'aca סי' ב) אכן, הקשה השער המליך (שבב') מודרגן

